Алена ВАБІШЧЭВІЧ, г. Пінск

Паданне пра Нарач

Жыве паданне пра дзяўчыну Нару,
Яна прыгожай, статнаю была,
І верыла заўсёды ў сваю мару,
І з ёю ў будучыню па жыцці ішла.

Кахала і была сама каханай,
Люстэрка любы ёй падараваў.
О, як была яна расчаравана,
Калі ён не прыйшоў, не пагукаў.

Успомніла чароўнае люстэрка,
Угледзелася... як нутро шчыміць.
Не змераць гора аніякай меркай –
Забіты любы... Сіл дзе ўзяць, каб жыць?

З рук выпала люстэрка на зямліцу,
Разбілася, і... пацякла вада,
Ператварыла Нару-Нараніцу
У Нарач тая злосная бяда.

З тае пары на многа кіламетраў
Шумяць лясы, складаюць гімн вясне,
З глыбінь вады ці мо'
з зямельных нетраў
Даносіцца збалелы ўсхліп бы ў сне.

І возера ў прывольных хвалях сініх
Слыве жыццём цудоўнае пары.
Да вышыні матыў уздыме дзіўны
І азарыць святлом яго пары.

Ён не сціхае і трывожыць сэрца,
І розгаласам напаўняе лес:
То лёгкім шэптам дзесь
штораз прачнецца,
То ператворыцца ў згустак болю ўвесь.

Гавораць – гэта Нара-Нараніца
Ля возера і плача, і пяе,
А з неба ёй міргае зараніца,
Святло ўсім закаханым раздае.

І просіць зберагчы сваё каханне,
Пры першым болю не зламацца ўраз.
Агортвацца тым
ясным-шчодрым ззяннем
І Нараніцын выканаць наказ.